

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 110/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha (sudca spravodajca) a sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária, Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 NcC 160/2012 zo 17. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19860/2013), sp. zn. 5 NcC 170/2012 zo 17. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19866/2013) a sp. zn. 6 NcC 146/2012 z 19. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19873/2013) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 19860/2013, sp. zn. Rvp 19866/2013 a sp. zn. Rvp 19873/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 19860/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako neprípustné.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 1. augusta 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 NcC 160/2012 zo 17. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19860/2013), sp. zn. 5 NcC 170/2012 zo 17. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19866/2013) a sp. zn. 6 NcC 146/2012 z 19. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19873/2013).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobami podanými Okresnému súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) domáhala voči Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, zaplattenia náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“), ktorá jej mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom okresného súdu v iných, v predmetných žalobách označených exekučných konaniach, pričom za tento nesprávny úradný postup sťažovateľka považovala postup okresného súdu, ktorý v tom-ktorom exekučnom konaní nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote.

V predmetných žalobách podaných okresnému súdu sťažovateľka súčasne žiadala, aby súd inštančne nadradený okresnému súdu rozhodol o prikázaní týchto vecí (konania o týchto žalobách, pozn.) inému súdu, „... pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Pezinok sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“.

Sťažovateľka požiadavku na prikázanie vecí na konanie a rozhodnutie inému súdu z dôvodu ňou tvrdenej zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu argumentačne odôvodnila tým, že v prípade neprikázania konaní o označených žalobách inému súdu bude o týchto žalobách o náhradu škody rozhodovať okresný súd, ktorý podľa tvrdení sťažovateľky sám svojím nesprávnym úradným postupom túto škodu aj spôsobil. Inými slovami, podľa sťažovateľky by tak okresný súd rozhodoval o dôvodnosti nároku na náhradu škody, ktorú mal tento okresný súd aj sám spôsobiť, čo je podľa sťažovateľky neprípustné.

Krajský súd sťažovateľkou napádanými uzneseniami sp. zn. 5 NcC 160/2012 zo 17. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19860/2013), sp. zn. 5 NcC 170/2012 zo 17. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19866/2013) a sp. zn. 6 NcC 146/2012 z 19. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19873/2013) jej návrhom na vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu a na prikázanie predmetných vecí na prerokovanie a rozhodnutie inému súdu nevyhovel a v tom-ktorom prípade rozhodol iba o vylúčení sudcu/sudcov okresného súdu, ktorý/ktorí bol/boli zákonným sudcom/zákonnými sudcami v predmetných exekučných konaniach, v ktorých k nesprávnemu úradnému postupu a v jeho dôsledku aj ku vzniku škody malo dôjsť, avšak ostatní sudcovia okresného súdu z prerokovania a rozhodnutia o týchto žalobách sťažovateľky vylúčení neboli.

Podľa sťažovateľky krajský súd ňou napádanými uzneseniami porušil jej základné právo domáhať sa súdnej ochrany na nezávislom a nestrannom súde, keď nezohľadnil objektívnu stránku nezaujatosti sudcov okresného súdu, t. j. keď neskúmal objektívne symptómy vyvolávajúce podľa sťažovateľky oprávnené pochybnosti o ich nezaujatosti, ktoré sa podľa nej prejavujú hlavne v pomere sudcov okresného súdu k veci, na rozhodnutí ktorej majú svoj záujem, pretože v prípade, že by bolo rozhodnuté o povinnosti štátu nahradiť sťažovateľke škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu, štát by mohol v zmysle § 22 zákona o zodpovednosti za škodu túto regresne vymáhať od okresného súdu, čo môže mať podľa sťažovateľky za následok aj napríklad zníženie rozpočtových prostriedkov pre okresný súd od štátu (ekonomická závislosť okresného súdu od štátu).

Vzhľadom na uvedené tvrdenia sa sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažností na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že už označenými uzneseniami krajského súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na zákonného sudcu zaručené v čl. 48 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru. V dôsledku uvedeného sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd zrušil označené uznesenia krajského súdu a aby mu veci vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, aby jej priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume po 500 € v každom jednotlivom prípade a aby jej priznal úhradu trov konania pred ústavným súdom.

Sťažovateľka sa súčasne sťažnosťami podanými ústavnému súdu domáhala vydania dočasných opatrení, ktorými by ústavný súd odložil vykonateľnosť napádaných uznesení krajského súdu.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Aj keď zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, tak odvolávajúc sa na ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde, možno aj v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane citované ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 19860/2013, sp. zn. Rvp 19866/2013 a sp. zn. Rvp 19873/2013 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, ako aj krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc citované právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného spoločného konania, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či napádanými uzneseniami krajského súdu sp. zn. 5 NcC 160/2012 zo 17. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19860/2013), sp. zn. 5 NcC 170/2012 zo 17. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19866/2013) a sp. zn. 6 NcC 146/2012 z 19. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 19873/2013) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 36/03, I. ÚS 226/05, II. ÚS 270/07) rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre nedostatok právomocí ústavného súdu je rozhodnutím „o konaní“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom identickom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne skončené konanie, ktoré bolo napadnuté už v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Pri predbežnom prerokovaní sťažností sťažovateľky ústavný súd zistil, že o identických sťažnostiach sťažovateľky konal a rozhodol ústavný súd už v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 441/2013, pričom uznesením č. k. II. ÚS 441/2013-10 z 12. septembra 2013 (právnemu zástupcovi sťažovateľky doručeným 8. októbra 2013) boli tieto sťažnosti odmietnuté z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosti sťažovateľky sú neprípustné, a preto ich pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

V kontexte s už uvedeným ústavný súd dodáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahlcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už vopred vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období, úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah (napr. I. ÚS 3/2013).

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

Súčasne ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že v prípade opakujúcich sa sťažností založených na tých istých skutkových a právnych okolnostiach ústavný súd rozhodne bez odôvodnenia iba s poukazom na svoje v týchto okolnostiach identické rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014